

ATENȚIONARE

Personajele și acțiunile din acest roman sunt un produs al imaginației mele. Orice asemănare cu persoane și activități din realitate este pur întâmplătoare.

Pavel Corutz

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CORUTZ PAVEL

Suflet de spion / Pavel Corutz, - București:

Editura Ștefan, 2019

ISBN: 978-973-118-306-0

Tipărit la Tipografia Shik&Stefan SRL

Telefon: 021.450.25.32 / 0756.196.191

email: editurashik@yahoo.com

Pavel Corutz

SUFLET DE SPION

Editura ȘTEFAN

București, 2019

ANUNȚ

Cărțile scrise de Pavel Corutz pot fi procurate en-gros și prin poștă de la următoarele societăți comerciale:

1) – *STAND Agenție Difuzare Carte*, București, Sos. Nicolae Titulescu, 177, sect. 1, tel./fax: 021/2232660; 0722879580.

2) – www.carte-ta.ro

3) – www.7carti.ro

Persoanele care vor să-l contacteze pe scriitorul Pavel Corutz pot folosi contul de Facebook PAVEL CORUTZ-ARTA SUCCESULUI Public Group.

CUPRINS

Durere	5
Nemuritorul Zamolxe	28
Cu ce măsură ați dat... ..	58
E timpul să plătești, Varain!	88
Sfârșitul unui agent inamic	120
Pare un gentleman	145
Spre Bhutan	168
Fortăreața din Chomo Lhari	192
Suflet de spion	218

PARTEA A DOUA

I. Cine sunt globaliștii retrograzi?	240
II. România, victimă a globalizării retrograde ..	256
III. E timpul să ne ridicăm!	289

Durere

Credeam că nu mai există cuvânt care să mă rănească, nici durere care să mă doară, dar m-am înșelat. Zac întins pe pat, cu brațele cruciș pe piept, chinuit de o durere sufletească grozavă. Mi se pare că întreaga lume a murit în chinuri și eu am rămas ultimul de veghe la catafalc. Astă noapte, a murit ultima mea soție, Ramona. A murit fără să apuce să înțeleagă ce se întâmpla, ale cui fapte ispășea și asta mă doare cel mai cumplit. Inamicii au ucis-o pentru a se răzbuna pe mine, cu un singur glonte, în ceafă. O întâmplare fericită, cum numai Dumnezeu poate organiza, a făcut ca fiica, Alexandra, să nu fie acasă pe timpul raidului dușman. Era plecată la o colegă care își sărbătorea majoratul și a cedat insistențelor acesteia de a rămâne la ea peste noapte. Nu am putere să mă bucur cât de cât de această întâmplare, căci pierderea Ramonei este rană vie în sufletul meu. Bine ar fi ca Veghetorii acestei lumi să-i facă fără suflete pe cei meniți să ajungă spioni.

Încerc să mă adun, să fac față durerii, să gândesc la un plan de viitor, dar prea sunt dărâmat. Gândul morții mă încearcă serios, alungând orice frântură de cugetare pozitivă. Ca orice spion de vârstă medie, sunt obosit de lupte informative, de atacuri psihoenergetice, de hoinărit cu moartea în cârcă pe terenurile de con-

fruntare psihotronică. Am 52 de ani și trăiesc cu senzația că sunt bătrân cât timpul Terrei. Viața mea de până acum s-a scurs cu viteză, ca un fluviu umflat de ape, adunând tot ce-i stă în cale. Am trăit cu cea mai mare intensitate evenimente cât pentru mai multe vieți omenști, le-am adunat în suflet așa cum au venit, cu binele, dar mai ales cu răul din ele. Cicatricile de pe corp și din suflet vorbesc despre viața ca o luptă în slujba neamului românesc, singurul neam de care mă simt legat pentru întreaga viață.

Imaginea Ramonei îmi răsare din memorie și valul de durere îmi inundă iar sufletul. Știu că nu pot lupta împotriva lui, căci nu sunt la prima încercare de acest fel. În această luptă câncenă, am pierdut trei soții și un fiu avut cu prima dintre ele, Carmela. Amintirea lor mă răscolește și mă arde, mă face să strâng dinții cu putere, să nu urlu ca un lup rănit. *Sunt un luptător informativ, nu o zdreanță umană, fără conștiință și voință*, îmi spun eu, pentru a-mi păstra gândirea rațională. *Am fost rănit de multe ori, dar niciodată, învins. Trebuie să mă ridic și de această dată, să-mi continui misiunea de octogonar.*

Acolo, în Serviciul Operațiuni Speciale al Octogonului, mi-am început eu viața de pe frontul din umbră, viața de „fantomă” neocrotită de nicio lege umană, deoarece legile nobilei bresle a spionilor și contraspionilor se alteraseră teribil. Pe atunci, aveam numai 22 de ani și așa fi putut deveni un bun profesionist în multe domenii. Destinul a hotărât însă altfel,

a hotărât să-mi trăiesc viața în întunericul și frigul luptei informative. Destinul a hotărât și eu m-am supus, conștient că nu aveam de ales. Cineva trebuia să facă și această meserie riscantă. Mâna destinului a acționat prin Ștefan Alistar, recrutorul meu, apoi prin mințile instructorilor din Octogonul Românesc. Sub mâinile lor, am ajuns un superspion neconvențional destul de bun pentru a îndeplini misiuni de sacrificiu și destul de rezistent să supraviețuiesc întotdeauna. O fantomă durabilă, cum se spune în breasla noastră.

Slăbiciunea simplă, omenească, tinde să mă cuprindă total, să-mi întunece recea gândire rațională cu care m-au dotat psihologii octogonari. Trebuie să mă ridic! îmi poruncesc eu, așa cum mi-am poruncit de multe ori în viața mea de luptător. Reflexele condiționate clădite pe verbul *trebuie* intră în funcțiune automat și eu reușesc să mă ridic din pat. Pipăi ca orbii pe noptieră și găsesc ceea ce căutam – pilulele energizante dăruite de Ava, psihologa expediției extraterestre din Carpați. Înghit una și mă întind la loc, să gândesc ce am de făcut în continuare. Alexandra e la adăpost de orice pericol și asta mă mai liniștește puțin. E departe de mine și de țară, într-un mic oraș din Vest, sub ocrotirea rezidentului german Helmuth Mayer. Sunt sigur că nimeni și nimic rău n-o poate atinge.

Puțin îmi pasă de viața mea, însă regula nobilei bresle mă obligă să trăiesc: *Atunci când simți că nu mai ai de ce trăi pentru tine, trebuie să trăiești pentru cei care au nevoie de tine.* Nu prea am eu de ce să

trăiesc pentru mine, dar sunt legat de un jurământ către patrie și de obligațiile de tată al unei fete de numai 18 ani, paranormală și ea, ca și mine. Alexandra este o pirokinezistă cunoscută deja de inamici, o țintă de executat, în lista lor de priorități. Dacă n-am reușit să-i protejiez mama, măcar pe ea trebuie s-o veghez întreaga mea viață. Trebuie să-i schimb datele de identificare, s-o fac dispărută din câmpul de confruntare dintre spioni. *Trebuie!* îmi poruncesc eu.

Laurențiu Cremene, comandantul Octogonului Românesc, are însă grijă de mine, ca de sine însuși. În living, stau treji Bălaiul și unul dintre cei mai buni trăgători din Serviciul Operațiuni Speciale, gata să intervină în apărarea mea, în caz de atac. Eu știu că atacul nu va veni în această zi, nici în următoarele, deoarece inamicii sunt derutați de eșecul parțial al misiunii lor de lichidare. Mi-ar prinde bine să discut puțin cu camarazii mei, însă nu mă simt în stare să văd oameni și să le vorbesc. Zac în continuare cu sufletul decedatei lângă mine. Da, simt sufletul bun și cald al Ramonei alături de mine, ca o umbră protectoare. Creanga unui păr arămiu îmi bate în geam, ca și cum ar fi mâna ei energetică. Știu sigur că trupul ei energetic e încă viu, încă zboară prin lumea noastră terană, în căutarea celor dragi. Eu sunt primul căutat, căci a trăit lângă mine ultimii ani de viață.

O pală răcoroasă îmi trece prin față și imaginea Avei îmi răsare în memorie. Îi aud glasul ușor cântat în urechea internă:

- Suferi, Varain?
- Mă doare sufletul, recunosc eu.
- Ești conștient că suferi în zadar?
- Știu asta, dar nu pot anihila durerea. Toate gândurile mele se concentrează asupra morții ei.
- Spiritul ei nemuritor va pleca într-o lume mai bună, omule.
- Îmi repet acest adevăr pentru a-mi liniști psihicul.
- Te pot hipnotiza de la distanță, să nu mai suferi.
- Ava, n-o face! Lasă-mă să-mi jelesc soția omenește!
- N-ai voie să apari slab în fața dușmanilor, Varain!
- Până mâine, mă voi întări exact cât am nevoie.
- De ce să fii robul durerii, când poți fi fericit?
- Durerea îmi dă impresia că ispășesc vina de a nu-mi fi ocrotit soția. Trebuie s-o sprijin cu forțe proprii. E un act de tribut pe altarul celei plecate dintre vii.
- Voi, pământeni, sunteți ciudați în multe privințe. De ce să suferi pentru o situație de care nu ești vinovat și pe care n-o poți schimba?
- Sunt eu nevinovat?
- Nu-ți crea vini imaginare, Varain!
- Ar fi trebuit să simt pericolul care se apropia de Ramona.

– Chiar atât de perfect nu ești. Erai prea departe să simți ceva.

– Ceva s-a întâmplat totuși cu mine, Ava. Eram în Ungaria, la un hotel și m-am trezit exact la ora la care ea a fost asasinată.

– Telepatia a funcționat preț de câteva secunde, terranule.

– Am simțit o adiere de spaimă.

– Era corpul ei energetic zburând disperat către tine.

– Posibil să fi fost asta, posibil să fi fost un fel de strigăt de ajutor.

– E prea târziu să mai faci ceva. Nu te mai chinui, Varain!

– Ava, te rog să mă lași până mâine să sufăr ca un om obișnuit!

– Te-ai putea învăța cu starea de înfrânt, omule.

– Dacă am putut trece peste acest fel de durere și prima dată, pot și acum.

– Cum a fost prima dată?

– Mi-am găsit prima soție și fiul uciși într-o fermă din Argentina.

– Și?

– Am plâns, am blestemat Cerul pentru această grozăvie.

– Și după ce te-ai liniștit?

– Apoi i-am incinerat pe amândoi, într-un singur rug și le-am strâns cenușa.

– Ai păstrat-o?

– Am adus-o în țară și am presărat-o într-un râu de munte cu ape line. Când clipocește un izvor, îmi amintesc de ei și de răzbunare.

– Încă nu te-ai răzbunat?

– Am căutat ucigașii pe toată planeta și i-am lichidat unul câte unul.

– Suficient.

– Poate e suficient pentru tine.

– Ura îți poate întuneca conștiința.

– E o ură rece și calmă, la ea vreau să ajung și acum.

– Vrei să cauți ucigașii soției?

– Normal. Sufletul meu se va liniști când îi voi ști morți.

– Aceasta n-o va mai învia.

– Dar îmi va restabili liniștea de care am nevoie ca de aer.

– Faci cum vrei, Varain. Eu am vrut să te ajut.

– Mulțumesc, Ava! Contez pe ajutorul tău în alte privințe.

Imaginea extraterestrei tremură și dispare din creierul meu. În loc, îmi apare figura bătrânului Incer, îndepărtatul străbun vegan. Ca de obicei, este înconjurat de un halou luminos, ca o icoană vie. Spiritul său îmi grăiește blând:

– Urmaș al urmașilor noștri, ți-am spus că trăiești pe planeta durerii.

– Mi-ai spus, străbune, dar n-am crezut că terranii pot îndura suferințe atât de crâncene.

– Așa se călesc spiritele nemuritoare, Varain. Tu mai poți încă scăpa de durere, să revii la patria noastră.

– Incer, m-am născut terran muritor și vreau să-mi trăiesc întregul program de viață omenească.

– La ce bun, Varain? Omenirea terrană este un experiment scăpat de sub controlul strict al Marilor Veghetori.

– Dar noi percepem controlul Lor.

– Prea puțini îl simțiți, căci majoritatea este simplu material genetic pentru perpetuarea speciei. Noi n-am prevăzut explozia demografică din timpul vostru.

– Vreți să reduceți numărul terranilor?

– Vrem să trezim la viață spirituală înaltă cât mai mulți. Nu ne interesează soarta celorlalți, căci legile universale nu ne obligă să le asigurăm vieți de oameni creatori.

– Cât de calm poți vorbi despre reducerea terranilor!

– Fiecare spirit terran își hotărăște singur soarta, cu faptele pe care le face în timpul vieții. Spiritele celor vinovați se dezintegrează automat, la deces.

– Mi se pare corect.

– Legile universale sunt corecte și umane, dar nu îngăduie nicio slăbiciune față de imorali și necreatori. Omenirea trebuie să se curețe de balastul celor vinovați de regresul moral. E clar?

– Clar, Incer. Mă poți ajuta să mă refac rapid, după lovitura sentimentală încasată?

– Pot și o fac, Varain. Primește!

Mâinile lui Incer ies din lumină cu palmele răsucite către mine. O stare de bine îmi cuprinde întregul organism și gândurile mi se liniștesc ca prin farmec. Figura bătrânului vegan radiază bunătate și căldură sufletească. Abia apuc să-i mulțumesc, că dispare așa cum a apărut. Mult mai relaxat și mai întărit, prind perna în brațe hotărât să dorm câteva ore. Astfel, organismul meu se va reface în mod natural. Mă autosugestionez puternic și mă afund într-un somn binefăcător.

*

* *

După exact trei ore de somn, cât mi-am planificat prin autosugestie, mă trezesc relativ destins, cu energia pulsând în mine. N-am visat nimic și aceasta e bine, căci s-a odihnit și spiritul meu nemuritor. Îmi amintesc imediat de moartea Ramonei și durerea sufletească revine, însă nu la fel de puternică. Durerea fizică e un fleac față de suferința psihică. Cei care au trecut prin aceasta știu că am dreptate, căci poți avea grave răni sufletești. E timpul să mă ridic, să-mi înfrunt necazul bărbătește, să mă întăresc pentru confruntările viitoare. Îmi aplic un set de formule de autosugestie, în acest scop și mai iau o pilulă energizantă. Mă refac din cioburi, așa cum m-am mai refăcut de multe ori. Asta e viața de spion neconvențional: din

când în când, primești lovituri năucitoare, pe care trebuie să le înfrângi, pentru a-ți continua misiunea.

Mă ridic din pat cu ușurință și merg la geam, să-mi umplu sufletul de frumusețea livezii de toamnă. Părul care îmi bate înfereastră îmi zâmbește cu bulgări aurii și mă salută cu frunzele galben-arămii tremurând ușor. Spre dreapta, un măr bătrân, cu fructe roșii ca focul, își poartă demn și singuratic podoaba neobișnuit de mare. Anul acesta a fost un an bun pentru fructe și struguri, pentru cereale și plante tehnice, cum nu am mai avut de mult. Măcar natura a ajutat necăjitul popor român, dacă liderii cu care ne-a pricopsit mulțimea manipulabilă n-au fost în stare să ne conducă spre mai bine. Las farmecul și calmul livezii întregi să mă pătrundă, să-mi dea putere din viața ei. Am deschis geamul și fac exerciții de respirație, să-mi pun întregul organism în mișcare.

Intru în baie, fac un duș, dar nu mă rad, în semn de doliu după soție. Mă îmbrac simplu, în blugi și tricou, să merg la întâlnirea cu prietenii din sufragerie. Mă simt în stare să aud oameni, ba chiar și să le zâmbesc. Exersează un zâmbet în oglindă, dar prea se vede că e trist și forțat. Intru în living și-mi anunț prezența:

- Camarazi, am înviat gata de acțiune și luptă.
- Piciule, nu am cuvinte potrivite să-ți spun cât de rău îmi pare, recunoaște Bălaiul.
- Știu că te doare, lipa. Mulțumesc pentru sprijin!
- Poți conta pe mine pentru vânarea killerilor.

– Contez. Unde e Ramona, să-i pun câteva flori pe piept?

– Măine, piciule, la crematoriu. Acum e la IML, pentru autopsie.

– Birocrați păcătoși! izbucnesc eu. Se putea să n-o ciopârțească?

– Nu se putea, căci legile din domeniu sunt tâmpite. Se ocupă Stoleru de tot ce trebuie. Tu odihnește-te!

– M-am odihnit destul, simt nevoia de acțiune. Unde e Cremene?

– În sediul conspirat. Cred că ne așteaptă.

– Și noi de ce stăm? Haidem!

– O țără, să anunț filorii că ne punem în mișcare!

Deschide stația radio și rostește formula convențională – *Condorul și-a deschis aripile*. Eu sunt Condorul din această acțiune. Tovarășii mei de arme trebuie să mă ajute să zbor din nou, așa cum zburam înainte de necaz. Îmi pun o geacă pe mine, sar în pantofi și ies din casă cu sentimentul că a ajuns prea strâmtă. În realitate, este o casă mare, moștenită de la colonelul Arbore, fostul meu camarad în luptele împotriva KGB-ului sovietic. Nici FSB-ul rusesc nu e mai blânduț decât strămoșul său și nu are gânduri mai bune la adresa națiunii române. Mă întreb cine se mai ocupă de contracararea activității acestuia pe teritoriul patriei noastre, dar nu găsesc răspuns. Traiul bun a dus la lenevirea multor spioni și contraspioni români, iar spații unchiului Sam nu-s tocmai pricepuți în perversele acțiuni fesebiste.